

Ewa Wycichowska/Krzysztof Knittel
Cyfrowe Muzeum Teatru Wielkiego w Łodzi

Spotkania w dwóch niespełnionych aktach

DYREKTOR NACZELNY

Marek Szyjko

ZASTĘPCA DYREKTORA DS. MUZYCZNYCH

Tadeusz Kozłowski

Ewa Wycichowska/Krzysztof Knittel

SPOTKANIA w dwóch niespełnionych AKTACH

widowisko multimedialne w dwóch aktach

współpraca:

POLSKI TEATR TAŃCA
POLISH DANCE THEATRE

dyrektor Ewa Wycichowska

Idea, reżyseria, choreografia

Ewa Wycichowska

Muzyka

Krzysztof Knittel

Kierownictwo muzyczne

Michał Kocimski

Scenografia, video i kostiumy

Ewa Bloom Kwiatkowska

PRAPREMIERA

29 kwietnia 2011 r.

Ewa Wycichowska/Krzysztof Knittel

**Spotkania w dwóch
niespełnionych aktach**

Moja Łódź zaczęła się w 1968 roku.

W walizce miałam dyplom poznańskiej szkoły baletowej, a w sercu radość pomieszana z odrobiną lęku, a nade wszystko pokory wobec sztuki tańca. Bo właśnie tego, oprócz techniki, wyrazu i świadomości ciała, uczyli mnie pedagodzy.

Pytana o powód, dla którego powstał spektakl *SPOTKANIA w dwóch niespełnionych AKTACH* – poza oczywistym impulsem, którym było zaproszenie do współpracy przez dyrektora Teatru Wielkiego w Łodzi, w tak szczególnych i zaszczytnych okolicznościach, jakimi są Łódzkie Spotkania Baletowe – mogę powiedzieć, że źródło jest gdzieś tam w przeszłości. Nie tylko tej, która odnosi się do faktów i zdarzeń, ale w tym samym, jeśli nie większym stopniu, jest uwarunkowana niemijającym zachwytem i pokorą wobec tej sztuki.

Moja zawodowa kariera i historia Spotkań Baletowych rozpoczęły się niemal w tym samym czasie. Tylko w nielicznych edycjach nie brałam udziału, przez lata, najpierw jako tancerka a potem także z perspektywy choreografa i nauczyciela akademickiego, podziwiając twórców, którzy rewolucjonizowali język ruchu i spektakle, które zmieniały historię tańca. Obserwowałam też mijające mody, trendy i style, ciągle poszukiwania, które – bywało – nie prowadziły do spełnienia. Zawsze z tym samym uczuciem nienasycenia.

Moja wizja przyszłości tańca nie jest arkadyjska i daję temu wyraz także w *Spotkaniach...*

Sztuka tańca to dla mnie przestrzeń, w której materializują się odwieczne tęsknoty do uchwycenia istoty tajemnicy, zatrzymania ruchu w czasie, dotknięcia ulotności tak, by stała się skałą, na której powstaje dom.

W spektaklu *SPOTKANIA w dwóch niespełnionych AKTACH* opowiadam o sobie, ale nie jako Ewie Wycichowskiej, tylko istocie ludzkiej, dzięki zrządzeniu opatrności – tancerce i choreografowi, która odbywa pewną podróż.

Zapraszam do niej współtwórców, przyjaciół, świadków i obserwatorów, zwolenników i malkontentów, niezmiennie wierząc, że najważniejsze jest to, co poza słowami.

.....

Ewa Wycichowska

Mapa pamięci

SPOTKANIA w dwóch niespełnionych AKTACH to z pewnością podróż sentymentalna, która niegdysiejszy młodzieńczy entuzjazm pokazuje z perspektywy wspomnieniowej zadumy, wplatając w nią dystansującą refleksję o istocie tworzenia.

Jest w *Spotkaniach...* pamięć o ludziach, spektaklach, marzeniach, o wspólnej drodze pod prąd, o awangardzie, która niepostrzeżenie stawała się klasyką. I jest powrót do źródeł, do miejsc, do słów, obrazów, dźwięków.

Ewa Wycichowska nie pierwszy raz w swojej twórczości sięga do motywów autotematycznych, które wskazują nie tylko tropy interpretacyjne, ale konstruują zarazem strukturę spektaklu, swoimi cechami dystynktywnymi wpisującą się w gatunek teatru tańca.

Tymi tropami wiodła nas już w *Faust goes rock* (1986), *Transssie... Nieprawdziwym zdarzeniu progresywnym* (1997), *...a ja tańczę* (2003), *Wiośnie – Effatha* (2007), w każdym z tych spektakli uwodząc nas urodą sztuki tańca i obnażając jej bezwzględność.

Ta skłonność stanie się tym bardziej oczywista, gdy przypomnimy sobie, że za jedno ze źródeł autotematyzmu uważana jest ironia romantyczna, pojmująca akt twórczy jako grę, w której następuje zacieranie granic między rzeczywistością a fikcją. Jeśli za teoretykami literatury przyjmiemy, że jednym z najbardziej reprezentatywnych przykładów autotematyzmu w epice jest poemat dygresyjny, to znajdziemy się tylko o krok od spostrzeżenia, jak wiele łączy ten gatunek ze sposobem traktowania narracji w teatrze tańca. Impresyjność, dygresyjność, wielowątkowość i epizodyczność w miejsce fabuły i linearności, to niemal już klasyczne sposoby dialogowania z publi-

J. Biernacki, C. Biłski, E. Wycichowska
FAUST GOES ROCK, Teatr Wielki w Łodzi
fot. Ch. Zieliński

cznością, której daje się szansę na wybitnie indywidualną interpretację, ale także daleko idący współudział w procesie stawania się spektaklu.

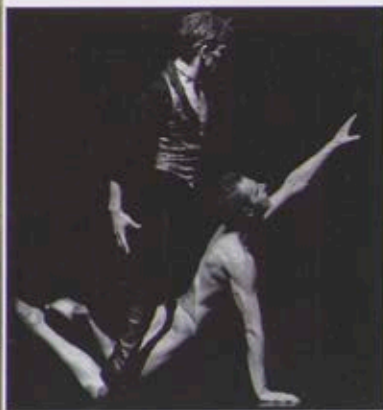
Spotkania... dla tych widzów, którzy pamiętają Ewę Wycichowską jako primabalerinę i choreografa Teatru Wielkiego w Łodzi, będą okazją do wspomnień, porównań, być może nawet – weryfikacji pamięci. Ci widzowie będą wpisywać w kształt spektaklu swoją własną, na potrzeby autobiograficznej opowieści. Dla publiczności „wolnej” od tych historycznych tropów, *Spotkania...* będą pewnie scenicznym zdarzeniem, którego kształt wyznaczają cytaty z literatury, w tym samym stopniu zdolne konkretyzować, co uniwersalizować teatralną rzeczywistość. Gdyby pokusić się o stworzenie „przewodnika” po *Spotkaniach...* to jednak znacznie bardziej wyrazistym niż literackie, będą realistyczne tropy, w postaci twórców i wykonawców poszczególnych części spektaklu. Ewa Wycichowska jako autorka idei, choreografii i reżyserii, znalazła znakomitych partnerów w artystach, którzy od lat współtworzą jej artystyczną biografię. Od Krzysztofa Knittla począwszy, który jako autor muzyki towarzyszy jej od debiutu choreograficznego w 1980 roku (*Głos kobiety /z nieznannej poetki/*). Razem zrealizowali m.in. *Szatana w Goraju* (1994) w Filadelfii, film *Wybraniec* (1995) na motywach prozy Manna, w reżyserii Marka Wortmana i seminaria artystyczne w Brazylii (2002). Ewa Bloom Kwiatkowska była autorką scenografii i kostiumów do *Faust goes rock*, spektaklu, który w obu wersjach (TW w Łodzi, 1986 i PTT, 1989) zagrany był setki razy w Polsce i niemal całej Europie. Krzysztof Raczkowski – Niżyński z *Samotności Fauna* (1989)

Anna Gruszka-Kopeć
ŚWIĘTO WIOSNY, Polski Teatr Tańca
fot. P. Długosz

Mariola Hendrykowska
... A JA TAŃCZĘ, Polski Teatr Tańca
fot. S. Jankowski

Jarosław Biernacki, Czesław Biłski
FAUST GOES ROCK, Teatr Wielki w Łodzi
fot. archiwum teatru

Wycichowskiej, jej *Skrzypek opętany* (1993), Valmont z *Niebezpiecznych związków* (1996), Kleist z *Przypadków Pana von K.* (2005) i Mefisto z *Faust goes rock* „spotyka się” z innymi wykonawcami tej roli: Jarosławem Biernackim (premierowy Mefisto) i Krzysztofem Brodkiem. Jako diabelska triada staną naprzeciw swojego szefa, demiurga i scenicznej partnerki Mefisty.

W korowodzie wykonawców rozpoznamy Annę Fronczek-Lewandowską, przed laty I solistkę baletu Teatru Wielkiego w Łodzi i Mariolę Hendrykowską, kiedyś I solistkę Polskiego Teatru Tańca. Kilka dekad temu chodziły do jednej klasy w poznańskiej szkole baletowej, tej samej, której absolwentką jest Ewa Wycichowska. Dziś, wciąż związane ze swoimi teatrami, czterdzieści lat po dyplomie, odnajdują miejsce w przestrzeni spektaklu, w którym ideowa i choreograficzna retrospekcja przenika się z progresją. Paradoksalną, czynioną

mimo presji czasu, niekiedy feeryczną, niekiedy zastygającą w chocholim transie. Tę swoistą galerię postaci dopełniają Anna Gruszka-Kopeć i Anna Krzyśków, niegdyś uczennice Ewy Wycichowskiej w łódzkiej szkole baletowej. Po latach znów obok siebie, na tej samej scenie Teatru Wielkiego w Łodzi, gdzie w *Święcie wiosny* (1989) jedna była niezapomnianą Ofiarowaną, a druga jej dynamicznym protagonistą.

Niemal obsesyjnie powracający w twórczości Wycichowskiej motyw ofiary patronuje i wyborowi sparafrazowanych scen z choreograficznej przeszłości, które w nowej konfiguracji inscenyjnej zaistniały w *Spotkaniach...*, i liście cytatów, które odnajdziemy w programie spektaklu. Podobnie jak wątki faustyczne, które zdecydowanie nie są demonstracją postawy demiurgicznej, ale głęboko humanistycznej, za którą kryje się deklaracja ludzka i twórcza.

„Kto wiecznie dążąc trzuci się, tego wybawić mogę” – na ten wers Wycichowska zwracała uwagę widza w *Faust goes rock*. Dotknięci faustycznym żądłem zdają się być i Aleryel ze *Skrzyпка opętanego* i Kleist z *Przypadków Pana von K.*, postaci z *Walki karnawatu z postem* (2002) i *Wiosny – Effatha* oraz bohaterowie jej spektakli, zrealizowanych w Teatrze Logos: *Przejazd tam* (2001), *...i tu* (2002), *Wynani* (2006).

Krzysztof Brodek
FAUST GOES ROCK, Polski Teatr Tańca
fot. archiwum PTT

Wycichowska jednak nie relatywizuje świata, bez moralitetowej dydaktyki pozwala swoim postaciom i nam na indywidualne doświadczenie drogi od profanum do sacrum.

Wolność pozostawiona widzowi jest znakiem wszystkich jej spektakli. Dając „słowa klucze», «słowa glinę», które otwierają widzowi dostęp do dzieła i pozwalają na zrozumienie prawdy, dzięki intelektualnemu zaangażowaniu”¹, nawiązuje z publicznością rozmowę, która nie ma wymiaru wyłącznie metaforycznego.

Ewa Wycichowska umieszcza publiczność w polu gry, wysadza z wygodnych foteli, prowokuje i drażni, miesza z tancerzami i muzykami, dając jednocześnie najwyższy dowód zaufania: wpisuje widza w rolę współuczestnika i współtwórcy zdarzeń (*Transss...*, *Walka...*, *Wio-sna...*). Te spektakle to swoiste przystanki na drodze do *Spotkań...*, które przecież też nie są celem ostatecznym.

Więcej tu pada pytań niż odpowiedzi, może także dlatego, że bliskość, w jakiej w twórczości Wycichowskiej spotykają się teatr i życie, prawda życia i arystotelesowskie prawdopodobieństwo teatru, płynnie pokonuje granice między rzeczywistością a metaforą, ironią a dramatem, banałem a metafizyką.

Rysując swoją mapę pamięci, Ewa Wycichowska nie stawia się w pozycji wszechwiedzącego kartografa. Jej pilnymi, choć samodzielny uciami, są współautorzy choreografii: Paulina Wycichowska i Andrzej Adamczak. Swoje wypowiedzi wytańczone przez artystów Teatru Wielkiego w Łodzi i Polskiego Teatru Tańca, sygnują własnym charakterem pisma, pozwalającym na dostrzeżenie znaków czasu. Pokoleniowy dialog choreograficzny, niewolny od kontr i opozycji, przebiega

Anna Fronczek-Lewandowska,
Tomasz Łukaszyński
GŁOS KOBIECY..., Teatr Wielki w Łodzi
fot. archiwum teatru

Krzysztof Raczkowski
SKRZYPEK OPĘTANY,
Polski Teatr Tańca
fot. archiwum PTT

**Uśmiechnięci, współobjęci
spróbujemy szukać zgody,
choć różnimy się od siebie
jak dwie krople czystej wody.**

Wisława Szymborska
„Nic dwa razy” fragment

Ewa Wycichowska, Czesław Biłski
FAUST GOES ROCK, Teatr Wielki w Łodzi
fot. archiwum teatru

w symetrii do podobnej relacji, jaką w przestrzeni muzycznej wytwarza Krzysztof Knittel i jego „uczniowie”: Paulina Żatubska, Marcin Stańczyk, Artur Zagajewski. Bo *Spotkania...* to, co prawda podróż w artystyczną przeszłość, ale zarazem otwieranie nowych dróg, na których doświadczenie przenika się z kreatywnymi koncepcjami młodych twórców.

Teatr, mając taką samą genezę jak obrzędowość religijna, powstał z potrzeby wspólnotowego rytuału. Łącząc to, co znane, oswojone – i za co, za Saint-Exupérym bierzemy odpowiedzialność, z czym się utożsamiamy, z poszukiwaniem, eksperymentem i niestandardowymi sposobami obrazowania, *Spotkania...* prowadzą nas do konkluzji, w której wspólnotowość i niepodobieństwo żyją w paradoksalnej symbiozie.

A my zostajemy z trochę nostalgiczną, trochę ekscytującą świadomością, że: „nic dwa razy się nie zdarza”.

1. „Więcej niż taniec. Rozmowy z Ewą Wycichowską”,
PWM, Kraków 2003, s.76.

Anna Krzyśków, Ewa Wycichowska
próby do INTERMEZZO,
Koncert dyplomantów PSB Łódź
fot. Ch. Zieliński

Jestem wdzięczna, że mogę wrócić do domu

Fragment spotkania z cyklu pro Opera w dniu 25 marca 2011 w Teatrze Wielkim w Łodzi. Z Ewą Wycichowską rozmawiała Katarzyna Jasińska.

Wraca Pani do Łodzi po ponad dwudziestu latach, by zrealizować tu tylko spektakl czy może coś więcej? Jaka idea przyświeca temu projektowi? Muszę powiedzieć, że ja ciągle coś nadganiam. Bo ten, kto coś więcej wie, więcej widzi, ma większe pojęcie o tańcu, ten coś innego robi. A to jest taki kosmos wiedzy, że cały czas jest tyle do zrobienia. I dlatego ani nie mogę przejść na emeryturę, ani nie mogę przestać działać i zarażam tym bakcylem. W ten sposób wszyscy ciągniemy taki „ulotny wózek”, ale jak się tak zastanowić, to on wcale taki ulotny nie jest. Bo coś zostaje, zostaje serce, zostają emocje, zostaje to, co być może zostanie odzyskane jako energia gdzieś tam, bo cóż będziemy robić z aniołami w niebie? Będziemy nie tylko śpiewać, ale i tańczyć. My – tancerze instrument zabieramy ze sobą, a wszystkie stradiwariusy zostaną w szafkach. Ciekawe jak to będzie ...

Jest Pani z nami już od kilku miesięcy. Są momenty, kiedy przeszłość wyraźnie przenika do teraźniejszości?

Tak jak kiedyś, tak teraz ćwiczymy na foyer, czyli tam, gdzie powstał mój debiut *Głos kobiety (z nieznaney poetki)*. Teraz mamy spotkanie na nowo, z realizatorami tego mojego debiutu. Wtedy dyrektorem artystycznym był Michniewski, który powiedział mi – Byłaś w tym Paryżu i jakoś inaczej się ruszasz. Powinnaś zrobić jakąś choreografię! – Ja? Choreografię? O nie, nie, nie – powiedziałam mu – W życiu! – Ale wiesz, zrobimy coś kameralnego, to niewiele osób zobaczy. Spróbuj. Ja ci tu mojego kolegę Krzysztofa Knittla podeślę – powiedział wtedy. Krzysztof przyjechał i kiedy zaczęłam z nim współpracować, to przestałam się siebie pytać, czy ja chcę być tym choreografem, bo stało się to fascynującą pracą twórczą. Postanowiłam wtedy, że będę choreografem tylko od czasu do czasu, ale będę robiła rzeczy prawdziwe. Potem przypominałam sobie, że byłam nim od zawsze, nawet w przedszkolu; że dla mnie to było nierozłączne. Ale tak naprawdę dobra choreografia wychodzi z improwizacji, kiedy się

przechodzi przez taki szczególny moment kreatywności. I teraz wracam do Krzysztofa Knittla i do Ewy Bloom Kwiatkowskiej, która robiła scenografię do *Faust goes rock*.

Jestem bardzo wdzięczna, że mogę wrócić do domu. Te próby, spotkania z osobami, które mnie pamiętają, to jest wielka radość. Dziś poszłam do szewców mierzyć buty, a oni pokazują mi stare zdjęcie z *Królowny Śnieżki*, na którym była dedykacja ode mnie, ale dla szewców, których już nie ma... Takie zdarzenia są co chwilę. Wszystko jest takie niesamowicie optymistyczne, bo sztuka jest ulotna, ale człowiek może tak dużo od niej dostać. I dużo wkłada i jeszcze więcej dostaje i wtedy jeszcze więcej wkłada i ciągle więcej dostaje...

Idea projektu *Spotkania...* jest szczególna i na pewno rozpętała burzę emocji, zarówno dla Pani, jak i kolegów, którzy powracają na scenę. Prawdopodobnie, gdyby nie ta realizacja, nigdy nie przyszedłoby im to do głowy. Trudno było rozwiązać ich wątpliwości?

Tańczy się nie tylko ciałem, ale i wnętrzem. Artystą jesteśmy zawsze wtedy, kiedy mamy do dyspozycji duszę i serce, a instrument stroi się na strunach, które się ma. Jeśli brakuje jakiejś struny to robi się z tego walor i to, że brakuje właśnie tej jednej, jest bardzo często wzruszające. Umieć grać na tej jednej strunie jest niesamowite. Myślę, że to się z wiekiem zdobywa, a tancerze często uważają, że jak już nie mogą zrobić pewnych technicznych rzeczy, chcą się poddać. Chcieliby tańczyć tak, jak kiedyś, a ja im udowadniam, że teraz trzeba inaczej. I być może o czymś innym ...

Mówi Pani, że najlepszym sposobem na choreografię jest improwizacja, a za punkt wyjścia obrała Pani wiersz Wisławy Szymborskiej. Czy na scenie zobaczymy taneczny wyraz jej słów?

Taniec jest nieporównywalny, zarówno do tego, co tworzy się w muzyce, jak i do poezji. To się dzieje innymi środkami. Taniec nie jest odzwierciedleniem tego samego, co w innych sztukach. Wybierając za credo *Spotkań...* parafrazę wiersza W. Szymborskiej, ciągle podkreślam, że to nie jest tłumaczenie słów na ruch, czy nut na dźwięki, bo takie coś, to się nazywa interpretacja ruchowa utworu muzycznego i to jest rytmika. Natomiast choreografia to jest tworzenie z idiomów znaczeń. Nawet jak coś nie znaczy to i tak znaczy... Można owszem robić widowiskowy pokaz i popisy, tylko pytanie przez jak długo? Pięć minut? W Łodzi zobaczyłam ten mój pierwszy teatr tańca, który mnie wciągał do reszty i teraz to oddaję temu teatrowi, temu miastu i tym widzom, których pokochałam...

redakcja: Maria Rżanek

Ewa Wycichowska

Seniorzy z Łodzi

Anna Fronczek-Lewandowska
Anna Krzyśków
Jarosław Biernacki
Krzysztof Brodek

Szóstka łódzka

Beata Brożek-Grabarczyk
Monika Szymurska-Prokop
Adam Grabarczyk
Tomasz Jagodziński
Jan Łukasiewicz
Krzysztof Pabjańczyk

Seniorzy z Poznania

Anna Gruszka-Kopeć
Mariola Hendrykowska
Krzysztof Raczkowski

Czwórka poznańska

Agata Ambrozińska-Rachuta
Paulina Wycichowska
Andrzej Adamczak
Bartłomiej Raźnikiewicz

oraz

Tancerze

Teatru Wielkiego w Łodzi

Valentyna Batrak
Agnieszka Białous
Agata Jankowska-Dobrowolska
Mariya Kasabova
Ewa Kowalska-Brodek
Iga Krata
Monika Maciejewska
Matylda Molińska
Anna Pruszyńska-Galvany
Bogumiła Szaleńczyk
Ikuko Yotsuyanagi
Nazar Botsiy
Wojciech Domagata
Jerzy Gęsikowski
Wiktor Krakowiak-Chu
Mateusz Kubiak

Karol Mbaye

Gintautas Potockas
Piotr Ratajewski
Gienadii Rybalchenko
Dominik Senator
Dominika Andrzejczak (zastępstwo)
Izabela Barbacka (zastępstwo)
Lydie Boutfeux (zastępstwo)
Aleksandra Godlewska (zastępstwo)
Agata Kaźmierowska (zastępstwo)
Witold Biegański (zastępstwo)

Tancerze

Polskiego Teatru Tańca-Baletu

Poznańskiego

Karina Adamczak-Kasprzak
Silje Åker-Johnsen (śpiew i taniec)
Urszula Bernat
Adriana Cygankiewicz
Artur Bieńkowski
Zofia Jakubiec
Katarzyna Kulmińska
Kornelia Lech
Anna Marek
Małgorzata Mielech
Katarzyna Rzetelska
Karolina Wyrwał
Artur Bieńkowski
Mikołaj Dolata
Szymon Halik
Maciej Kuźmiński
Paweł Malicki
Jacek Niepsujewicz
Tomasz Pomersbach
Bartłomiej Raźnikiewicz
Daniel Stryjecki (taniec i video)

Orkiestra

Teatru Wielkiego w Łodzi

Dyrygent

Michał Kocimski

Idea, reżyseria, choreografia

Ewa Wycichowska

Muzyka

Krzysztof Knittel

Scenografia, video i kostiumy

Ewa Bloom Kwiatkowska

Kierownictwo muzyczne

Michał Kocimski

realizatorzy współpracujący**Choreografia**

Andrzej Adamczak

Paulina Wycichowska

Muzyka

Paulina Załubska

Marcin Stańczyk

Artur Zagajewski

Harfa ISA (budowa i oprogramowanie)

Peter Sych

Harfa ISA (dźwięki)

Krzysztof Knittel

Kostiumy do obrazu AD HOC

Adriana Cygankiewicz

Video

Daniel Stryjecki

Światło

Sławomir Zabawa

Arkadiusz Kuczyński

Dźwięk

Roman Kulesza

Asystenci choreografa

Wojciech Domagała

Bogumiła Szaleńczyk

Kierownik baletu

Anna Krzysków

Koordinator pracy baletu

Jarosław Biernacki

Koordinator produkcji

Polski Teatr Tańca-Balet Poznański

Katarzyna Anioła

Akompaniator baletu

Elżbieta Bruc

Inspicjenci

Anna Krzemińska

Zbigniew Pawełczyk

REALIZATORZY

HARFA ISA

Pierwsza na świecie programowalna harfa na podczerwień. Instrument ma nowoczesny design i formę kwadratowej ramy o boku 1,25 m. Rozmiar ten został przystosowany do rozpiętości ramion dorosłego człowieka, aby zachować swobodę ruchu w przestrzeni ramy.

Zarówno wytwarzane przez instrument dźwięki, próbki utworów, jak i obrazy są programowalne w nieskończoność. Oprogramowanie z czytelną oprawą graficzną pozwala w prosty sposób na strojenie każdej ze strun i wpisywanie w każdą z nich próbek dźwięków w dowolnej kompilacji.

fol. A. Grabowski

REALIZATORZ

■ EWA WYCICHOWSKA

tancerka, choreograf, pedagog, profesor sztuk muzycznych, kierownik Zakładu Tańca Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie. Ukończyła poznańską szkołę baletową i pedagogikę tańca w Akademii Muzycznej w Warszawie, studiowała taniec modern w L'Academie Internationale de la Danse w Paryżu. Była primabaleriną Teatru Wielkiego w Łodzi. Autorka ponad 70 spektakli zrealizowanych w Polsce, Włoszech, Niemczech, Czechach i USA. Inicjator i dyrektor artystyczny Dancing Poznań (Międzynarodowych Warsztatów i Biennale Tańca Współczesnego oraz Międzynarodowego Festiwalu Teatrów Tańca). Juror polskich i międzynarodowych konkursów tańca, ekspert ministerialny, członek Międzynarodowej Rady Tańca (CID-UNESCO). Prezes Polskiego Stowarzyszenia Choreoterapii. Od sezonu 1988/89 dyrektor naczelny i artystyczny Polskiego Teatru Tańca Baletu Poznańskiego.

Jest jedną z nielicznych polskich tancerek odnoszących sukcesy na światowych scenach baletowych, zarówno w repertuarze klasycznym, jak i współczesnym. Tańczyła tytułowe partie w *Romeo i Julii* (chor. Borkowski), *Giselle* (chor. Coralli/Perrot/Piasiecki), *Coppelii* (chor. Kujawa), *Córce źle strzeżonej* (chor. Papliński), a także w *Zielonym stole* (chor. Jooss), *Gajane* (chor. Eifman), *Medei* (chor. Kujawa), *Ognistym ptaku* (chor. Drzewiecki), *Królewnie Śnieżce* (chor. Borkowski), *Śnie nocy letniej* i *Wolfgangu Amadeusza* (chor. Veredon), *Carmen* (chor. Makarowski), *Faust goes rock* i *Skrzyпку opętany* we własnej choreografii. Zna ją publiczność niemal wszystkich kontynentów, reprezentowała polską sztukę tańca na festiwalach w USA, Kanadzie, Peru, Mongolii, Francji, Grecji, Hiszpanii, Izraelu, Wielkiej Brytanii, Turcji, Włoszech, Finlandii, Gruzji, Rosji, Japonii i Brazylii.

W 1980 roku debiutowała jako choreograf utworem *Głos kobiety (z nieznanego poetki)* do muzyki K. Knittla, zrealizowanym w Teatrze Wielkim w Łodzi. Jest laureatką Nagrody Młodych im. Wyspiańskiego I stopnia, Medalu 200-lecia Baletu Polskiego, Medalu Wacława Niżyńskiego, Fringe Firsts Special Award w Edynburgu (z PTT), Medalu *Ad Perpetuam Rei Memoriam*, Nadzwyczajnej Zotej Maski – Nagrody łódzkich krytyków, Głównej Nagrody na III Ogólnopolskim Konkursie Dramatu (z PTT), trzykrotnie nagrody publiczności Buławy Hetmańskiej Zamojskiego Lata Teatralnego (z PTT), Nagrody ZAiKS za wybitną twórczość choreograficzną, Nagrody Sekcji Krytyków Teatralnych Polskiego Ośrodka Międzynarodowego Instytutu Teatralnego ITI – UNESCO za popularyzację polskiej kultury teatralnej za granicą, *Terpsychory* – Nagrody ZASP, Srebrnego Medalu *Gloria Artis*, Nagrody Specjalnej Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w uznaniu zasług dla kultury polskiej.

W polskim środowisku artystycznym postać Ewy Wycichowskiej jest synonimem pasji zawodowej, nieustającej drogi poszukiwań i odwagi twórczej. Kierując od 1988 r. Polskim Teatrem Tańca - Baletem Poznańskim zademonstrowała rzadką umiejętność łączenia talentu artystycznego z predyspozycjami menadżerskimi. Zaproszenie do współpracy z jej zespołem przyjmują najwybitniejsi choreografowie na świecie m.in. Birgit Cullberg, Mats Ek, Örjan Andersson, Karine Saporta, Ohad Naharin.

Ewa Wycichowska ma na swoim koncie także współpracę choreograficzną z wybitnymi reżyserami teatralnymi, operowymi i filmowymi m.in. z Jerzym Jarockim, Erwinem Axerem, Maciejem Prusem, Krzysztofem Zanussi, Krzysztofem Kieślowskim, Jerzym Kawalerowiczem, Ryszardem Perytem,

Adamem Hanuszkiewiczem, Krystyną Jandą, Krzysztofem Zaleskim i Eugeniuszem Korinem.

fol. P. Kwiek

■ KRZYSZTOF KNITTEL

urodzony w 1947 w Warszawie, ukończył studia w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie na Wydziałach Reżyserii Dźwięku oraz Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki. Od 1973 współpracuje ze Studiem Eksperymentalnym Polskiego Radia. W 1978 r. pracował w The Center of the Creative and Performing Arts w Buffalo, USA.

Realizuje utwory komputerowe i elektroakustyczne, komponuje muzykę dla baletu, teatru, filmu, tworzy instalacje dźwiękowe, pisze utwory na orkiestrę, chóry, zespoły kameralne, między innymi dla: Filharmonii Narodowej, NOSPR-u, Orkiestry Kameralnej PR Amadeus, Sinfonii Varsovia, Polskiej Orkiestry Kameralnej, Cameraty Silesia, dla solistów: Elżbiety Chojnackiej, Olgi Pasiecznik (otrzymała nagrodę Orfeusza na *Warszawskiej Jesieni* za kreację w *The Heartpiece – Double Opera*, skomponowanej wspólnie przez Krzysztofa Knittla i Johna Kinga), Janusza Olejniczaka, Tomasza Stańko i innych. Jako kompozytor i wykonawca swoich utworów koncertował w większości krajów europejskich, w Azji, Ameryce Północnej i Południowej (m.in. monograficzne koncerty w Brazylii, Czechach, Hiszpanii, Niemczech, Polsce, Rosji, na Węgrzech).

W latach 1995-1998 był dyrektorem festiwalu *Warszawska Jesień*, w latach 1999-2003 prezesem Związku Kompozytorów Polskich. Wiceprezes Polskiej Rady Muzycznej (2000-2005), od grudnia 2005 przewodniczy tej Radzie. Od 2003 do 2006 był członkiem Rady Nadzorczej Telewizji Polskiej S.A., od 2004 jest członkiem Rady Programowej Zachęty Narodowej Galerii Sztuki. Od 2006 roku prowadzi utworzony przez siebie międzynarodowy Festiwal Muzyki Improwizowanej *Ad Libitum*. Wykłada w akademiach muzycznych w Łodzi i Krakowie.

W 1985 roku otrzymał nagrodę „Solidarność” w dziedzinie muzyki (za kwartet smyczkowy poświęcony księdzu Jerzemu Popietuszcze), w 1998 został nagrodzony przez Foundation for Contemporary Performance Arts w Nowym Jorku, w 2003 roku otrzymał Nagrodę im. Cypriana Norwida oraz Nagrodę Związku Kompozytorów Polskich, w 2005 Srebrny Medal *Zasłużony Kulturze Gloria Artis* oraz złoty medal Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej, w 2007 odznakę *Zasłużony dla Kultury Polskiej*.

Jest współtwórcą grup muzyki improwizowanej: Grupy Kompozytorskiej KEW z Elżbietą Sikorą i Wojciechem Michniewskim (1973-75), Cytula Tyfun da Bamba Orchester (1981), Niezależnego Studia Muzyki Elektroakustycznej (1982-84), Pociągu towarowego (od 1986), European Improvisation Orchestra (1996-98), grupy CH&K&K (z Markiem Chołoniewskim i Włodzimierzem Kiniorskim, od 1999), Kawalerowie błotni (od 2003).

Grał w zespołach free improvisation z takimi muzykami, jak m.in. Andrzej Bauer, Franziska Baumann, Jeff Beer, Ed Bogaard, Marek Chołoniewski, Axel Dörner, Uwe Dierksen, Uli Fussenegger, Tim Hodgkinson, Carl Ludwig Hübsch, Pere Oliver Jörgens, John King, Włodzimierz Kiniorski, Martin Klapper, Jacek Kochan, Werner Kodytek, Mieczysław Litwiński, Albert Márkos, Laszlo Melis, Marek Mieliski, Ernesto Molinari, David Moss, Victor Nubla, Uwe Oberg, Olga Pasiecznik, Zdzisław Piernik, Adam Pierończyk, Jan Pilch, Andrzej Przybielski,

Kazimierz Pyzik, Andrey Smirnov, Tomasz Stańko, Raymond Strid, Tadeusz Sudnik, Birgit Ulher, Wojciech Waglewski, Marcus Weiss, Tadeusz Wielecki, Frank Wingold, Niels Winther, Carlos Zingaro, Agata Zubel.

fol. J. Poremba

■ EWA BLOOM KWIATKOWSKA

studiowała w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych – obecnie Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi na Wydziale Tkaniny i Ubioru. W 1986 roku uzyskała dyplom, który został nagrodzony stypendium Ministra Kultury i Sztuki. Jej twórczość obejmuje dziedzinę scenografii teatralnej, malarstwa, instalacji i video.

Prace malarskie, rysunkowe, aranżacje malarsko-rzeźbiarskie i scenograficzne pokazywała na wystawach zbiorowych i wystąpieniach indywidualnych, prezentujących sztukę lat 80-tych i 90-tych w Polsce, we Francji, w Niemczech, USA i Wielkiej Brytanii.

W latach 1986 - 2010 zaprojektowała scenografię do przeszło 50-ciu spektakli teatralnych i widowisk telewizyjnych, m.in. *Republika – rzecz publiczna*, *Maria i Woyzeck*, *Zbrodnia i kara*, *Bramy raju*, *Krótko na styku*, *Samobójca*, *Faust goes rock*, *Opowieść zimowa*. Współpracowała m.in. z Adamem Hanuszkiewiczem, Ewą Wycichowską, Pawłem Nowickim i Grzegorzem Kempniskim.

Za osiągnięcia w dziedzinie scenografii teatralnej otrzymała nagrodę Ministra Kultury i Sztuki I - go stopnia dla młodych twórców.

W latach 2005- 2010 powstały cykle obrazów *Idee i Maski* oraz *Księga Kronik XX*. Prace, których źródłem jest rzeczywistość medialna i filmowa, odnoszą się do aktualnych wydarzeń oraz współczesnych znaków i symboli.

Obecnie jest wykładowcą w Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi, gdzie prowadzi Pracownię Projektowania Kostiumu Teatralnego i Filmowego z autorskim programem ćwiczeń i wykładów.

fol. A. Tersa

■ MICHAŁ KOCIMSKI

dyrygenturę symfoniczno-operową ukończył w klasie profesorów Bogusława Madeya i Ryszarda Dudka w Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie. Jest także absolwentem Akademii Muzycznej im. K. i G. Bacewiczów w Łodzi, w klasie oboju.

W 2001 r. rozpoczął swoją drogę zawodową jako dyrygent. Był asystentem Claudio Desderiego (dyrektor artystyczny Teatru Massimo w Palermo), Jacova Bergmana (New York Orchestra w USA, 2001), Andrea Licaty (dyrektor Baltimore Opera Company w USA, 2002), Krzesimira Dębskiego (Teatr Wielki w Łodzi, 2007) oraz Tadeusza Kozłowskiego (Teatr Wielki w Łodzi, 2006-2010). W Teatrze Wielkim w Łodzi prowadził m.in. spektakle: *Valentino* K. Dębskiego, *Jezioro tabędzie* P. Czajkowskiego, *Królową Śnieżkę* B. Pawłowskiego, *My Fair Lady* F. Loewe'go oraz *Wolnego strzelca* C. M. von Webera. Współpracuje z Akademią Muzyczną w Łodzi, Łódzkim Teatrem Nowym, Płocką Orkiestrą Symfoniczną oraz Teatrem Muzycznym w Gdyni. Wielkim wyróżnieniem dla dyrygenta było zaproszenie go przez Plácido Domingo do udziału w koncercie z okazji 90-lecia województwa łódzkiego w Teatrze Wielkim w Łodzi w czerwcu 2009 r. W grudniu 2009 został zaproszony do współpracy przez jedną z najbardziej znanych orkiestr w Europie - Sinfonię Varsovia. Przygotował i poprowadził koncert *American Classics* z udziałem Sinfoni Varsovia

w łódzkim klubie Wytwórnia, co zostało uznane przez krytyków i recenzentów muzycznych za duże wydarzenie artystyczne roku. Jego pierwszym przedstawieniem premierowym był spektakl baletowy *Romeo i Julia* S. Prokofiewa w styczniu 2010 r. Michał Kocimski brał udział w realizacji *Damy pikowej* P. Czajkowskiego w reż. M. Trelńskiego, prapremiery *Kochanków z klasztoru Valldemosa* M. Ptaszyńskiej w reż. T. Koniny oraz *Dydony i Eneasza* H. Purcella i *Zamku Sinobrodego* B. Bartóka w reż. J. Gąsiorowskiego.

fol. M. Maruszak

■ ANDRZEJ ADAMCZAK

ukończył Państwową Szkołę Baletową w Poznaniu i pedagogikę baletu na Wydziale Edukacji Artystycznej Akademii Muzycznej w Warszawie. Był solistą baletu Teatru Wielkiego w Poznaniu oraz Teatru DNA przy Operze Szczecińskiej. W roku 2001 związał się z Polskim Teatrem Tańca-Baletem Poznańskim, gdzie obecnie jest I solistą. Jest również pedagogiem Międzynarodowych Warsztatów Tańca Współczesnego i Otwartych Zajęć Tańca Współczesnego. Tańczył w repertuarze klasycznym, neoklasycznym i charakterystycznym (*Giselle*, *Szecherezada*, *Ognisty ptak*, *Popołudnie Fauna*, *Harnasie*, *Grek Zorba*), ale wybrał taniec współczesny, w którym realizuje się jako wykonawca i choreograf. Tańczy w całym repertuarze Polskiego Teatru Tańca, m.in. w choreografiach Ewy Wycichowskiej, Ohada Naharina, Yossiego Berga, Jacka Przybyłowicza, Istvána Yuhos-Putto i Thierry'ego Vergera. Współpracuje jako pedagog i choreograf z Ogólnokształcącą Szkołą Baletową w Poznaniu.

Otrzymał dwukrotnie (2003 i 2005) główną nagrodę za najlepszą choreografię współczesną na Ogólnopolskim Konkursie Tańca im. W. Wesołowskiego w Gdańsku oraz nagrodę za najciekawszą choreografię na II Ogólnopolskim Konkursie Baletu Najmłodszych Tancerzy (2006). Jest laureatem Nagrody Miasta Poznania dla Młodych Twórców (2004) i Medalu Młodej Sztuki (2009). Zrealizował wiele spektakli dla Atelier Polskiego Teatru Tańca, m.in. *JA-JO* (2002), *...szparagijem* (2002), *Wchodzę* (2004), *Scan* (2006), *Trzy siostry – Wyobrażenie* (2009) i Polskiego Teatru Tańca – *Chopin – Fresh Fruits* (2010).

fol. A. Cierieszko

■ PAULINA WYCICHOWSKA

jest absolwentką Państwowej Szkoły Baletowej w Poznaniu i London Contemporary Dance School, gdzie studiowała taniec współczesny na wydziale wykonawczym, pedagogicznym i choreograficznym. Ukończyła również organistykę i dyrygenturę chóralną (muzyka kościelna) na Wydziale Teologicznym UAM w Poznaniu. Była stypendystką British Council, danceWEB na festiwalu i warsztatach – *ImPulsTanz* w Wiedniu, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Marszałka Województwa Wielkopolskiego. Jest laureatką Nagrody Miasta Poznania dla Młodych Twórców. Reprezentowała Polskę w międzynarodowym projekcie *Pointe to Point*, zorganizowanym przez ASEF Asia – Europe Foundation. Od roku 1998 jest związana z Polskim Teatrem Tańca-Baletem Poznańskim jako solistka oraz choreograf. Jest również pedagogiem tańca współczesnego i choreologii praktycznej. Prowadzi kursy w ramach Międzynarodowych

Warsztatów Tańca Współczesnego w Poznaniu oraz w wielu ośrodkach w Polsce. Jako tancerka współpracowała z takimi choreografami, jak: Ohad Naharin, Wayne McGregor, Örjan Andersson, Jens Östberg, Dominique Baguet, Joe Alter, Yossi Berg, Virpi Pakkinen, István Juhos-Putto, Sue McLennan, Henri Oguike, Thierry Verger, Ewa Wycichowska i Jacek Przybyłowicz. Swoje prace choreograficzne realizowała w Polsce, Wielkiej Brytanii i Niemczech. Jest autorką spektakli: *Catch the Silence* (Goerlitz Theater, 2010), *Alexanderplatz* (Polski Teatr Tańca na zamówienie Fundacji Kultury, 2009), *7 słów o ziemi* (Teatr Logos w Łodzi, 2009), *off(F) love* (Atelier Polskiego Teatru Tańca, 2009), *O-zone* (Atelier Polskiego Teatru Tańca, 2008), *Beatus vir, qui...* (Atelier Polskiego Teatru Tańca, 2008), *Czas Ewy* (Atelier Polskiego Teatru Tańca, 2007), *In the process of being* (Pointe to Point, 2006), *XY Road* (Atelier Polskiego Teatru Tańca, 2006), *Prometheusspuren* (Stadttheater Giessen, 2004), *Stop non stop* (Polski Teatr Tańca, 2001), *W drodze do...* (Polski Teatr Tańca, 1999) oraz *Never Play with the Fire of Love - Episode One* (1998), ---- (1998), *Freedom* (1997), *The Point* (1997), *The Other Side* (1996) w London Contemporary Dance School. Współpracuje również z teatrami dramatycznymi. W 2011 roku otrzymała stypendium Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego *Młoda Polska* dla młodych twórców, legitymujących się wybitnymi osiągnięciami w różnych dziedzinach sztuki.

fol. archiwum artystki

■ PAULINA ZAŁUBSKA

jest absolwentką kompozycji oraz teorii muzyki Akademii Muzycznej w Krakowie. Początkowo uczęszczała do klasy kompozycji prof. Krystyny Moszumańskiej-Nazar, a następnie kontynuowała naukę u Anny Zawadzkiej-Gołosz. W 2009 roku rozpoczęła Podyplomowe Studia Muzyki Filmowej, Komputerowej i Twórczości Audiowizualnej na Akademii Muzycznej w Łodzi. W latach 2007-2008 oraz 2009-2010 otrzymywała stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za szczególne osiągnięcia artystyczne. W swoim dorobku posiada utwory kameralne, solowe, orkiestrowe, elektroniczne, a także muzykę do filmu. Współpracowała ze studentami Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie oraz Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi, komponując muzykę do studenckich animacji oraz etiud filmowych.

Naukę instrumentacji pobierała u prof. doktora h.c. Krzysztofa Pendereckiego, ponadto uczestniczyła w międzynarodowych warsztatach kompozytorskich, prowadzonych m.in. przez Kaiję Saariaho, Dietera Macka, Pera Nörgarda, François Sardana, a także Pawła Mykietyna, Martę Ptaszyńską oraz Tadeusza Wieleckiego. Uczestniczyła w kursach z kompozytorami muzyki filmowej – Michaellem Pattersonem, Maciejem Zielińskim, Zygmuntem Koniecznym oraz Krzesimirem Dębskim.

Utwory Pauliny Załubskiej wykonywane były na takich festiwalach, jak: New Music Festiwal w Ostrawie (Czechy), 16. Internationale Musikwerkstatt w Trebnitz (Niemcy), Erasmus Summer School of New Music w Castelfranco Veneto (Włochy), Electroacoustic Music Days w Liksouri, Kefalinia (Grecja), Audio Art Festival w Krakowie, Dni muzyki Ryszarda Bukowskiego we Wrocławiu, Forum młodych kompozytorów w Krakowie. Jej utwory były częścią

interaktywnej instalacji *Iter/Eter* na Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Współczesnej *Warszawska Jesień*.

fot. A. Chciuk

■ MARCIN STAŃCZYK

ukończył prawo na Uniwersytecie Łódzkim, teorię muzyki i kompozycję w łódzkiej Akademii Muzycznej u prof. Zygmunta Krauze, a także trzyletnie studia podyplomowe w Accademia Nazionale di Santa Cecilia w Rzymie u Ivana Fedele. Wykształcenie uzupełniał, uczestnicząc m.in. w Spotkaniach Młodych Kompozytorów w Apeldoorn, warsztatach z Klangforum Wien oraz z Trilokiem Gurtu podczas festiwali La Biennale di Venezia. Brał także udział w sesji Voix Nouvelles w opactwie Royamont Abbey pod Paryżem, Kursach Nowej Muzyki w Darmstadt oraz w Jerwood Opera Writing Programme w Aldeburgh. Jego utwory były wykonywane w Polsce i za granicą: w Rotterdamie, Amsterdamie, Belgradzie, Rzymie, Mediolanie, Paryżu, a także w Chinach i Stanach Zjednoczonych przez takie zespoły, jak: Neue Vocalsolisten Stuttgart, Ensemble Linea, Oslo Sinfonietta, Ensemble Nikel, Algoritmo Ensemble, Divertimento Ensemble, Bang on a Can All Stars, orkiestra de ereprijs, Orkiestra Muzyki Nowej.

Kompozycje Marcina Stańczyka zamawiały i realizowały m.in. Gaudeamus Musik Week w Amsterdamie, Festiwal Prawykonaw Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia w Katowicach, Bang on a Can w MASS MoCA w Nowym Jorku, Poznańska Wiosna Muzyczna, *Warszawska Jesień*, Review of Composers w Belgradzie. Jest laureatem 10 międzynarodowych konkursów kompozytorskich w Polsce, Rumunii, Niemczech, Włoszech, Holandii, Japonii, Chinach i Stanach Zjednoczonych; stypendystą programu *Młoda Polska* Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, rządu włoskiego, Stowarzyszenia Autorów ZAIKS, Marszałka Województwa łódzkiego i Internationales Musikinstitut w Darmstadt. Uczestniczył w programie opieki nad młodymi kompozytorami Europejskiego Centrum Muzyki Krzysztofa Pendereckiego (2007-2010). Pracuje w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi oraz Filharmonii Łódzkiej im. Artura Rubinsteina. Wykłada współczesne techniki kompozytorskie oraz historię muzyki elektronicznej w łódzkiej Akademii Muzycznej. W ubiegłym roku otrzymał prestiżowe stypendium im. Witolda Lutosławskiego oraz rekomendację do nagrody *Paszporty Polityki*.

fot. archiwum artysty

■ ARTUR ZAGAJEWSKI

urodzony w 1978 roku w Tomaszowie Mazowieckim. Ukończył z wyróżnieniem teorię muzyki (2005) pod kierunkiem prof. doktora hab. Ryszarda Daniela Goliańki oraz kompozycję (2008) w klasie prof. Bronisława Kazimierza Przybylskiego w Akademii Muzycznej w Łodzi. Jego utwory prezentowane były podczas festiwali: *Dźwiękowe perspektywy ekranu. Muzyczne laboratorium sztuk: film – elektroakustyka – intermedia* (Akademia Muzyczna w Bydgoszczy), Fokus Łódź Biennale, *Kolory Polski* oraz cykl *contem.ucha* (Filharmonia Łódzka), Festiwal Muzyki w Starym Klasztorze (Łódź), 11. Międzynarodowy Festiwal Muzyki Akustycznej, Elektronicznej oraz Projekcji Multimedialnych w Brnie (Czechy), Sound Screen Festival

(Bydgoszcz), a także w ramach sesji Musica Moderna (Akademia Muzyczna w Łodzi). W latach 2005-2008 współpracował z artystą video Michałem Brzezińskim; ich prace pokazywane były w galeriach w Poznaniu, Warszawie, Szczecinie, Krakowie, Gdańsku, czy Wrocławiu. Podczas *Warszawskiej Jesieni* brał udział w projekcie przygotowanym ze Studium Komputerowym Muzyki Elektronicznej Łódzkiej Akademii Muzycznej i Pracownią Fotografii Łódzkiej Akademii Sztuk Pięknych (2009).

Jest laureatem Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego *850 Jahre Cottbus – Musikalische Bilder einer Stadt* (wyróżnienie, 2006), dwóch edycji konkursu BMW Crash!, organizowanych przez Stowarzyszenie Zachęta Sztuki Współczesnej w Szczecinie (wyróżnienie w 2006 oraz nagroda główna w 2007), 48. oraz 50. edycji Konkursu Młodych Kompozytorów im. Tadeusza Bairda (dwukrotnie II nagroda w 2007 oraz 2009), V Konkursu Kompozytorskiego im. Krzysztofa Komedy w Słupsku (wyróżnienie, 2007), konkursu kompozytorskiego, organizowanego w ramach Festiwalu Współczesnej Muzyki Dziecięcej i Młodzieżowej *Srebrna Szybka* w Krakowie (wyróżnienie, 2009), III Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego im. Grażyny Bacewicz w Łodzi (I nagroda, 2009) oraz konkursu *in-OUT-side*, organizowanego w ramach Sound Screen Festival w Bydgoszczy (nagroda główna, 2009). W roku 2010 został laureatem statuetki *Łódzkie EUREKA*.

Zajmuje się badaniami nad muzyką rockową, prezentując je w formie wykładów oraz publikacji („Glissando”, „Operomania”). Jest asystentem w Łódzkiej Akademii Muzycznej oraz nauczycielem przedmiotów teoretycznych w Zespole Szkół Muzycznych im. Stanisława Moniuszki w Łodzi.

fol. archiwum artysty

■ PETER SYCH

ukończył średnią szkołę muzyczną w Krakowie i w Nowej Hucie (1979) w klasie skrzypiec i fortepianu. W 1981 roku przeniósł się do Melbourne. W latach 1983-1985 uzyskał dyplom na Wydziale Technologii Instrumentów Muzycznych (Musical Instrument Technology Northern Metropolitan College of TAFE, Melbourne), specjalizacja: konstrukcja, restauracja i strojenie fortepianów. W 1985 pracował w fabryce fortepianów Bösendorfer w Austrii. Od 1986 jest członkiem Stowarzyszenia Strojicieli/Techników w Australii i Nowej Zelandii. W latach 1985-1988 studiował elektronikę na RMIT (Royal Melbourne Institute of Technology) oraz informatykę na Swinburne University w Melbourne. Obecnie pracuje dla elektronicznych firm CASIO Australia Pty Ltd, Boardwalk Enterprises, Pixel Photographics Pty Ltd. Jest dyrektorem Applied Multimedia Technologies Pty Ltd w Melbourne i Brisbane oraz sekretarzem Music House Pty Ltd w Melbourne, a także członkiem Polskiego Stowarzyszenia Muzyki Elektroakustycznej.

Peter Sych z Aleksandrą Dukat są autorami projektu 4D Motion (Peter Sych – projekt, konstrukcja i oprogramowanie, Aleksandra Dukat – oprawa graficzna, opracowanie dźwięku, animacja). Inicjatywa jest rezultatem wieloletnich doświadczeń polsko-australijskiej firmy Applied Multimedia Technologies w dziedzinie elektroniki, informatyki i muzyki. Połączenie tych dziedzin pozwoliło na stworzenie pierwszej na świecie programowalnej harfy na podczerwień, działającej jako kontroler MIDI. Harfa posiada 32 niewidzialne struny – wiązki podczerwieni w specjalnym układzie „kratownicy” (16 strun

pionowych i 16 poziomych). Dzięki temu urządzenie nie tylko wykrywa ruch dłoni, ale również ich położenie w polu ramy. Pozwala to na uruchamianie kilku różnych funkcji jednocześnie, jak np. sterowanie głośnością dźwięku, tempem utworu midi, czy rozsyłaniem dźwięków w kwadrofonicznym systemie. Istotą nieograniczonych możliwości instrumentu jest specjalnie stworzone oprogramowanie, które pozwala nie tylko na generowanie muzyki, ale również zintegrowanych z nią wizualizacji (oprogramowanie współdziała z projektorem). Istnieje możliwość zapisywania i odtwarzania własnej muzyki lub skorzystania z obszernej bazy próbek dźwięków, którą zawiera program. Instrument ma również funkcję przestrajania strun w trakcie grania.

fot. M. Maruszak

■ **ADRIANA CYGANKIEWICZ**

od ukończenia Państwowej Szkoły Baletowej w Poznaniu (1989) jest związana z Polskim Teatrem Tańca-Baletem Poznańskim. Obecnie jest jego solistką. Tańczyła w choreografiach takich twórców, jak: Conrad Drzewiecki, Birgit Cullberg, Dominique Baguet, Ewa Wycichowska, Ohad Naharin, Karine Saporta, Marie Brolin-Tani, Yossi Berg, Virpi Pahkinen i Jacek Przybyłowicz. Jest absolwentką Wydziału Projektowania Kostiumu i Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu. Jako autorka kostiumów współpracowała m.in. z Ewą Wycichowską (*Wiosna-Effatha*, *Komeda – Sextet*), Jackiem Przybyłowiczem (*Naszyjnik gołębic*, *Barocco*, *Jesień – Nuembir*), Susanne Jaresand (*En face*), Pauliną Wycichowską przy *off(F) love* i Takako Matsuda (*Tysiąc kolorów*).

fot. M. Maruszak

■ **DANIEL STRYJECKI**

solista Polskiego Teatru Tańca-Baletu Poznańskiego, w którym tańczy od 1998 roku. Dyplomowany tancerz i absolwent Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu. Wielokrotny uczestnik warsztatów danceWeb w Wiedniu. Jest pedagogiem Międzynarodowych Warsztatów Tańca Współczesnego w Poznaniu. W 2009 roku debiutował jako choreograf w Atelier Polskiego Teatru Tańca spektaklem *DSM-IV 301.81*. Od kilku lat z powodzeniem realizuje projekcje do spektakli teatralnych, prezentacje multimedialne oraz komercyjne spoty reklamowe.

W roku 2008 otrzymał wyróżnienie – nagrodę publiczności *Biały Bez* w kategorii najpopularniejszy artysta – tancerz Wielkopolski.

fot. archiwum artystki

fot. archiwum artystki

ANNA FRONCZEK-LEWANDOWSKA

Państwową Szkołę Baletową w Poznaniu ukończyła w 1970 roku. Po dyplomie karierę artystyczną postanawia związać z Teatrem Wielkim w Łodzi. Awansuje w ciągu czterech lat z tancerki zespołowej na I solistkę. W latach 1989-1993 jest kierownikiem baletu, od 1994 pełni funkcję pedagoga, repetytora zespołu baletowego i asystenta choreografa.

Jako I solistka występowała w spektaklach baletowych: *Gajane* (chor. Borys Ejjman), *Sylfidy* (chor. Nina Bielikowa), *Ognisty ptak* (chor. Conrad Drzewiecki), *Giselle* (chor. J. Piasecki), *Fontanna Bachczysaraju* (chor. Z. Korycki), *Coppelia* (chor. T. Kujawa), *Próba* (chor. Antal Fodor), *Pieśń o ziemi* (chor. Z. Kiliński). Zatańczyła partie solistyczne także w spektaklach: *Stabat Mater* (chor. E. Wycichowska), *Sonata na kobietę i mężczyznę* (chor. Imre Eck), *Głos kobiety* (chor. E. Wycichowska), *Jezioro tabędzie* (chor. B. Kasprowicz, J. Niesobska), *Orfeusz* (chor. E. Walter), *Pocalunek wieszczki* (chor. W. Traczewski), *Faust goes rock* (chor. E. Wycichowska), *Pan Twardowski* (chor. J. Niesobska), *Sen nocy letniej* (chor. G. Veredon), *Wolfgang Amadeus* (chor. G. Veredon), *Grek Zorba* (chor. L. Massine), *Harnasie i Szach Mat* (chor. W. Borkowski). Jako solistka tańczyła także liczne wstawki baletowe, m.in. w: *Kniaziu Igorze* i *Hrabinie*.

Odniosła wiele sukcesów artystycznych podczas tournée Teatru Wielkiego w Łodzi po wszystkich krajach Europy, a także świata. Otrzymała Honorową Odznakę Miasta Łodzi oraz Srebrny Krzyż Zasługi, liczne nagrody i wyróżnienia za pracę pedagogiczną.

ANNA KRZYŚKÓW

Absolwentka Państwowej Szkoły Baletowej w Łodzi, artystka zespołu baletowego Teatru Wielkiego w Łodzi, w 1991 r. otrzymała tu tytuł I solistki baletu. Wykonawczyni wielu partii solowych i tytułowych repertuaru klasycznego oraz współczesnego w Polsce i za granicą. Absolwentka Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie, specjalność: pedagogika baletu oraz wielu kursów, seminariów i warsztatów choreograficznych z zakresu tańca klasycznego i innych, współczesnych technik tańca. W 1991 r. rozpoczęła działalność pedagogiczną i choreograficzną, zostając m. in. głównym asystentem i repetytorem choreografii Lorca Massine'a oraz rekonstruktorem i repetytorem baletów wybitnego choreografa początku XX wieku – Leonida Miasina. Zainteresowanie twórczością choreograficzną i reżyserią ruchu scenicznego znalazły swoją realizację w przygotowaniu ponad 39 premier spektakli baletowych i operowych dla prestiżowych scen w Polsce i za granicą. Współpracowała m.in. z Operą Narodową w Warszawie, Teatrem Bolszoi (Moskwa), Wiener Staatsoper, Operą Garnier (Paryż), Teatro alla Scala (Mediolan), Opera di Roma, Les Grands Ballets Canadiens (Montreal), Cairo Opera House, Greek National Opera (Ateny).

Jako wykładowca-pedagog technik tańca klasycznego i współczesnego współpracowała m.in. z Akademią Muzyczną w Łodzi, szkołami baletowymi, aktorami i sportowcami. Kierowała zespołem baletowym w Operze Bałtyckiej, aktualnie jest kierownikiem baletu w Teatrze Wielkim w Łodzi. Odznaczona dwukrotnie medalem Łódzkich Spotkań Baletowych oraz medalem Premium di Danza, przyznanym w Turynie.

fot. Ch. Zieliński

fot. archiwum artysty

JAROSŁAW BIERNACKI

Tancerz, długoletni solista zespołu baletowego Teatru Wielkiego w Łodzi. Urodzony w 1961 roku w Szczecinie. W 1980 ukończył Warszawską Szkołę Baletową im. R. Turczynowicza. Był uczniem Hanny Chojnackiej, Jarosława Piaseckiego i Leonida Żdanowa. Po ukończeniu szkoły został zaangażowany do zespołu baletu Teatru Wielkiego w Łodzi, gdzie pracował od 1980 do 1982 roku. W latach 1983-1984 zaangażował się jako koryfej do zespołu baletu Państwowej Opery Śląskiej w Bytomiu. W 1984 roku ponownie podjął pracę w Teatrze Wielkim w Łodzi i jako solista baletu w 2007 roku zakończył karierę artystyczną. Zatańczył wiele charakterystycznych partii solowych w spektaklach baletowych takich wybitnych twórców, jak: Ewa Wycichowska, Antal Fodor, Witold Borkowski, Gray Veredon, Irina Fokina, Lorca Massine oraz Conrad Drzewiecki. Występował zarówno w repertuarze klasycznym, jak i współczesnym. W 1999 roku został uhonorowany przez Ministra Kultury i Sztuki Medalem 200-lecia Polskiego Baletu, a w 2002 roku otrzymał wyróżnienie *Zasłużony Działacz Kultury*. Od 2007 roku współpracuje z Teatrem Wielkim w Łodzi jako koordynator pracy baletu.

KRZYSZTOF BRODEK

Artysta baletu; urodzony w 1960 roku w Gdańsku. Po dziewięcioletnim okresie nauki w Państwowej Szkole Baletowej w Gdańsku pod kierunkiem m.in. dr Tamary Wasiliewej, w 1979 roku został zaangażowany do zespołu baletowego Państwowej Opery i Filharmonii Bałtyckiej w Gdańsku. Debiutowe w pas de deux z I akta baletu *Giselle* na scenie Opery Bałtyckiej, gdzie po roku dostaje awans na stanowisko solisty baletu. W ciągu dziewięciu sezonów teatralnych kreuje role pierwszoplanowe i solistyczne m.in. w spektaklach baletowych: *Gajane*, *Córka źle strzeżona*, *Anna Karenina*, *Jurand*, *Źródło Aretuzy*, *Coppelia*, *Spartakus*. Na początku sezonu 1988/89 zostaje zaangażowany jako I solista w Polskim Teatrze Tańca-Balecie Poznańskim, gdzie w trakcie trzech sezonów tańczy w takich baletach, jak: *Faust goes rock*, *Dziadek do orzechów*, *Duch róży*, *Fantazja na Harnasia*, *Tańce połowieckie*, *Gry*, *Mozartiana*. W sezonie 1991/92 powraca do Opery Bałtyckiej, gdzie do 1993 roku, tańczy jako I solista. W tym samym czasie współpracuje z Operą i Operetką Krakowską oraz z Teatrem Wielkim w Poznaniu, gdzie na zaproszenie Conrada Drzewieckiego, podczas jubileuszu 20-lecia istnienia Polskiego Teatru Tańca-Baletu Poznańskiego w 1993 roku, tańczy rolę Chłopca w spektaklu baletowym *Cudowny mandaryn*. W 1994 roku rozpoczyna pracę w Teatrze Wielkim w Łodzi. Jako I solista tańczy w większości spektakli do końca 2005 roku, kiedy to kończy swoją karierę artystyczną. W tym samym czasie pełni również funkcję asystenta choreografa. Równocześnie współpracuje z Teatrem Wielkim w Poznaniu i Teatrem Muzycznym w Łodzi. W 1991 roku zostaje laureatem Medalu Niżyńskiego. W latach 2004-2005 otrzymuje dyplomy uznania Marszałka Województwa Łódzkiego za wkład w rozwój sztuki baletowej.

fot. A. Grabowski

ANNA GRUSZKA-KOPEĆ

Solistka, pedagog, asystentka choreografa i kierownik działu artystycznego w Polskim Teatrze Tańca-Balecie Poznańskim, z którym jest związana od 1993 roku.

Ukończyła Państwową Szkołę Baletową w Łodzi i pedagogikę tańca w Akademii Muzycznej w Warszawie.

W latach 1983-1993 była solistką baletu Teatru Wielkiego w Łodzi. Tańczyła główne partie w spektaklach Graya Veredona (*Sen nocy letniej*, *Amadeusz*, *Romeo i Julia*), Antala Fodora (*Próba*), a także w *Giselle* Jeana Corrallego i Julesa Perrota, *Dziadku do orzechów* Przemysława Śliwy i *Kopciuszku* Iriny Fokiny. Była Ofiarowaną w *Święcie wiosny* Ewy Wycichowskiej, tańczyła również w *Niebezpiecznych związkach*, *Tangu z Lady M.* i ... *a ja tańczę* w jej choreografii, a także w *Pół dnia Północy* Matsa Eka i *Wo – men w pomidorach* Yossiego Berga.

Jest pedagogiem tańca klasycznego w Ogólnokształcącej Szkole Baletowej w Poznaniu.

Specjalizuje się także w technikach tańca współczesnego i barre au sol. Prowadzi kursy w ramach Międzynarodowych Warsztatów Tańca Współczesnego w Poznaniu.

W roku 2011 została nagrodzona przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Srebrnym Medalem *Gloria Artis*.

fot. A. Grabowski

MARIOLA HENDRYKOWSKA

W poznańskiej szkole baletowej, którą ukończyła w 1970 r., uczyła się od najlepszych: Olgi Sławskiej-Lipczyńskiej, Teresy Kujawy, Władysława Milona.

Po dyplomie Conrad Drzewiecki zaangażował ją do zespołu baletowego Opery Poznańskiej. W roku 1973 była świadkiem historycznej chwili, w której powołano do istnienia Polski Teatr Tańca-Balet Poznański i temu Teatrowi pozostaje wierna aż do dziś.

Tańczyła partie solowe w całym repertuarze Polskiego Teatru Tańca od *Adagietta*, *Les Biches*, *Marsa i Flory*, *Pieśni o nocy* i *Wodnicy* Conrada Drzewieckiego po *Faust goes rock*, *Mozart a piacere* i *Skrzypka opętanego* Ewy Wycichowskiej.

Była I solistką i kierownikiem baletu, obecnie pełni funkcje asystenta choreografa i inspicjenta. Wciąż bierze udział w spektaklach Teatru (... *a ja tańczę*, *Transss...*, *sziparagijem*, *3x3*) i jest niezastąpionym przyjacielem wszystkich młodych tancerzy. Laureatka licznych nagród, otrzymała m.in. Odznakę Honorową Miasta Poznania, Medal 200-lecia Baletu Polskiego, Medal Bogusławskiego, Nagrodę Białego Bzu, tytuł Najpopularniejszego Aktora Wielkopolski, Medal Zasłużonego dla Wielkopolski oraz Nagrodę Marszałka Województwa Wielkopolskiego w dziedzinie kultury.

fot. archiwum artysty

KRZYSZTOF RACZKOWSKI

Debiutował w 1980 roku w Teatrze Muzycznym w Szczecinie. W 1983 podjął współpracę z Polskim Teatrem Tańca-Baletem Poznańskim i z tym teatrem był związany przez blisko 15 lat. Jako I solista tańczył główne role w spektaklach Ewy Wycichowskiej, m.in. w: *Faust goes rock*, *Samotność Fauna*, *Skrzypek opętany*, *Misterium Słońca*, *Misterium Ziemi*, *Święto wiosny*, a także w *Carmen* (chor. J. Makarowski), *Romeo i Julia* (chor. B. Cullberg), *Pół dnia Północy* (chor. Mats Ek). W 1997 roku wyjechał do Niemiec i rozpoczął pracę w Teatrze Choreograficznym Johana Kresnika, najpierw w Berlinie, a w latach 2003-2005 w Bonn.

W latach 2002-2003 nawiązał gościnną współpracę z teatrem dramatycznym w Essen, gdzie brał udział w spektaklu *Jedermann* w reżyserii Kresnika; z operą w Bazylej (*Semele*, reż. K. Beier), z teatrem dramatycznym w Hanowerze na festiwalu w Salzburgu (*Peer Gont*, reż. Kresnik). Uczestniczył w realizacji filmu baletowego dla ARTE i WDR w Kolonii (*Karneval, Karneval*, chor. J. Ulrich).

Występował gościnnie z teatrem tańca z Oldenburga (*Memotrip*, chor. Stiffermann).

W 2006 roku wziął udział w projekcie choreograficznym w reż. J. Rysler pt. *Beethoven No.9*. Następnie jako choreograf współpracował i występował w Hans-Otto-Theater w Poczdamie w sztuce *F.U.C.K* w reżyserii Serge Weber. W 2008 roku wziął udział w produkcji zrealizowanej przez Babylon Works *Baterby*, (reż. Mathias Schönsee), w operze *Niobe* w Schwetzingen Festspiele oraz stworzył własną choreografię w Polskim Teatrze Tańca-Balecie Poznańskim *Śmierć jest najpiękniejszym celem*, w której sam zatańczył. Współpracował przy układaniu choreografii do spektaklu *Mykwa* w reż. Dobrowlańskiej w Teatrze Polskim w Poznaniu. Uczestniczył w festiwalu w Hildesheim, gdzie wystąpił w spektaklu *Border*

w choreografii Stiffermann'a. W tym samym roku zatańczył na scenie Staatsoper Berlin w spektaklu *Fledermaus*, ponownie w choreografii Stiffermanna. W 2010 wziął udział w projekcie, zawierającym elementy opery, tańca i teatru – *Between* w reżyserii Mai Kleczewskiej i choreografii Mikołaja Mikołajczyka w Teatrze Wielkim-Operze Narodowej. W Schauspiel Köln tańczył w *Das Werk/Im Bus/ Ein Sturz* w reżyserii Karin Beier. Współpracował z następującymi choreografami i reżyserami: Ivan Batai, Karin Beier, Birgit Cullberg, Conrad Drzewiecki, David Earle, Johann Kresnik, Jerzy Makarowski, Juliane Rysler, Mathias Schönsee, Thomas Stache, Martin Stiffermann, Jochen Ulrich, Gray Veredon, Serge Weber, Waldemar Wolk-Karaczewski, Ewa Wycichowska. Obecnie współpracuje jako niezależny tancerz i choreograf z różnymi teatrami niemieckimi. Gościnnie występuje w spektaklu Polskiego Teatru Tańca *Przypadki Pana von K*. Mieszka w Berlinie.

Wisława Szymborska

Nic dwa razy

Nic dwa razy się nie zdarza
i nie zdarzy. Z tej przyczyny
zrodziliśmy się bez wprawy
i pomrzemy bez rutyny.

Choćbyśmy uczniami byli
najlepszymi w szkole świata,
nie będziemy repetować
żadnej zimy ani lata.

Żaden dzień się nie powtórzy,
nie ma dwóch podobnych nocy,
dwóch tych samych pocałunków,
dwóch jednakich spojrzeń w oczy.

Wczoraj, kiedy twoje imię
ktoś wymówił przy mnie głośno,
tak mi było jakby róża
przez otwarte wpadła okno.

Dziś, kiedy jesteśmy razem,
odwróciłam twarz ku ścianie.
Róża? Jak wygląda róża?
Czy to kwiat? A może kamień?

Czemu ty się, zła godzino,
z niepotrzebnym mieszasz lękiem?
Jesteś - a więc musisz minąć.
Miniesz - a więc to jest piękne.

Uśmiechnięci, współobjęci
spróbujemy szukać zgody,
choć różnymi się od siebie
jak dwie krople czystej wody.

NIC DWA RAZY

OPIS SPEKTAKLU

Akt I

PRELUDIUM

muzyka Paulina Załubska
choreografia Ewa Wycichowska

obsada
Silje Åker Johnsen (śpiew i taniec)
Daniel Stryjecki (taniec i video)

OBRAZ I EPIZODY

*„...obecność skrajności jest gwarancją pełni
i obietnicą harmonii.”*

(H. Hesse)

Epizod 1: *Manekiny*
Epizod 2: *Lekcja*
Epizod 3: *Musztra*
Epizod 4: *Tango*
Epizod 5: *Wiosna*

muzyka Krzysztof Knittel
video Daniel Stryjecki
I skrzypce Marcin Budziński
II skrzypce Paulina Wielgosińska
perkusja Andrzej Janusz, Sebastian Dworcak,
Magdalena Kowalczyk, Bogusława Stelmach
bandoneon Maksymilian Pelczarski
gitara Marcin Olak

obsada
Seniorzy z Łodzi
Anna Fronczek-Lewandowska
Anna Krzyśków
Jarosław Biernacki
Krzysztof Brodek

Szóstka Łódzka
Beata Brożek-Grabarczyk
Monika Szymurska-Prokop
Adam Grabarczyk
Tomasz Jagodziński
Jan Łukasiewicz
Krzysztof Pabjańczyk

Seniorzy z Poznania
Anna Gruszka-Kopeć
Mariola Hendrykowska
Krzysztof Raczkowski

Czwórka poznańska
Agata Ambrozińska-Rachuta
Paulina Wycichowska
Andrzej Adamczak
Bartłomiej Raźnikiewicz

OBRAZ II PERMANENTNIE – PRZYPADKOWE

*„...przypadkowe spotkanie jest czymś najmniej
przypadkowym w naszym życiu”*

(J. Cortázar)

muzyka Marcin Stańczyk (na zespół muzyków
Teatru Wielkiego w Łodzi i dźwięki elektroniczne,
tytuł utworu *Archeopteryx*)
choreografia Andrzej Adamczak

obsada
Polski Teatr Tańca
Karina Adamczak-Kasprzak
Urszula Bernat
Zofia Jakubiec
Katarzyna Kulmińska
Anna Marek
Małgorzata Mielech
Artur Bieńkowski
Mikołaj Dolata
Paweł Malicki
Bartłomiej Raźnikiewicz

Teatr Wielki w Łodzi
Agnieszka Białous
Mariya Kasabova
Monika Maciejewska
Matylda Molińska
Bogumiła Szaleńczyk
Nazar Botsiy
Jerzy Gęsikowski
Mateusz Kubiak
Gintautas Potockas
Dominik Senator

CODA

muzyka Paulina Załubska/Krzysztof Knittel
choreografia Ewa Wycichowska
video Daniel Stryjecki
śpiew Silje Åker Johnsen

obsada
Seniorzy i Szóstka Łódzka

PRZERWA

OBRAZ III cz. A

ANTRAKT – KLATKA (instalacja na foyer)

*„...rzec się dzieje w owych intermediach
istnienia, gdy słów nie bywa, a wszyscy się
nawzajem rozumieją”*

(B. Leśmian)

instalacja z małą harfą ISA
Krzysztof Knittel/Peter Sych
choreografia Ewa Wycichowska

wykonanie
Ewa Wycichowska
Krzysztof Raczkowski

AKT II

OBRAZ III cz. B

INTERMEZZO

*„...kto wiecznie dążąc trzuci się, tego wybawić
możem.”*

(I. W. Goethe)

muzyka Krzysztof Knittel
choreografia Ewa Wycichowska
gitara Marcin Olak

obsada
Ewa Wycichowska
Krzysztof Raczkowski
oraz
Jarosław Biernacki
Krzysztof Brodek

OBRAZ IV

AD HOC

*„Uniesiony nad ziemię, napojony światłem,
Nie ustaję w napowietrznym biegu”*

(Cz. Miłosz)

muzyka na zespół muzyków Teatru Wielkiego
w Łodzi, kompozytorów i dźwięki elektroni-
czne Artur Zagajewski, tytuł utworu *Sceny
chronofotograficzne*
choreografia Paulina Wycichowska
kostiumy Adriana Cygankiewicz
projekcja Daniel Stryjecki
asystent Agata Ambrozińska-Rachuta

obsada

Polski Teatr Tańca
Silje Åker-Johnsen
Agata Ambrozińska-Rachuta
Adriana Cygankiewicz
Kornelia Lech
Katarzyna Rzetelska
Karolina Wyrwał
Szymon Halik
Maciej Kuźmiński
Jacek Niepsujewicz
Tomasz Pomersbach
Daniel Stryjecki

Teatr Wielki w Łodzi
Valentyna Batrak
Agata Jankowska-Dobrowolska
Ewa Kowalska-Brodek
Iga Krata
Anna Pruszyńska-Galvany
Ikuko Yotsuyanagi
Wojciech Domagała
Wiktor Krakowiak-Chu
Karol Mbaye
Piotr Ratajewski
Gienadij Rybalchenko

OBRAZ V

SALTO FINALE – SAMBA MORTALE

„Nic dwa razy się nie zdarza”

(W. Szymborska)

muzyka na dużą harfę ISA, wszystkich tancerzy,
zespół muzyków Teatru Wielkiego w Łodzi
i kompozytorów Krzysztof Knittel/Paulina
Zalubska/Marcin Stańczyk/Artur Zagajewski
choreografia i reżyseria Ewa Wycichowska
repinique Andrzej Janusz

wykonanie
wszyscy

ORKIESTRA Teatru Wielkiego w Łodzi

I skrzypce

Marcin Budziarski

II skrzypce

Paulina Wielgościńska

altówka

Jacek Rurak

wiolonczela

Joanna Dzikowska

kontrabas

Michał Łuczak

flet

Marzena Kowalczyk

obój i rożek angielski

Jakub Onasz

klarnet i klarnet basowy

Piotr Maciejewski

fagot i fagot basowy

Michał Łabecki

waltornie

Waldemar Szelański

Tomasz Sopur

trąbka

Mirosław Dudek

puzony

Tomasz Jagoda

perkusje

Sebastian Dworczak

Magdalena Kowalczyk

Bogusława Stelmach

Andrzej Janusz*

(instrumenty do samby)

fortepian

Taras Hlushko

gitara akustyczna i elektryczna

Marcin Olak*

gitara basowa

Adam Przybylski*

bandoneon

Maksymilian Pelczarski*

kontrabas solo i śpiew

Łukasz Owczynninkow*

harfy MIDI

Peter Sych*

inspektorzy orkiestry

Waldemar Szubski

Andrzej Marchel

* współpraca

.....

BALET Teatru Wielkiego w Łodzi

I soliści

Agata Jankowska-

Dobrowolska

Monika Maciejewska

Gintautas Potockas

Piotr Ratajewski

soliści

Valentyna Batrak

Beata Brożek-Grabarczyk

Julia Sadowska

Monika Szymurska-Prokop

Ikuko Yotsuyanagi

Witold Biegański

Nazar Botsiy

Wojciech Domagała

Jerzy Gęsikowski

Adam Grabarczyk

Tomasz Jagodziński

Jan Łukasiewicz

Aleksander Miedwiediew

Krzysztof Pabjańczyk

Gienadij Rybalchenko

koryfeje

Agnieszka Białous

Mariya Kasabova

Ewa Kowalska-Brodek

Iga Krata

Agnieszka Markowska

Anna Pruszyńska-Galvany

Mariusz Caban

Artur Firaza

zespół

Dominika Andrzejczak

Marta Andrzejowska

Izabela Barbacka

Lydie Boutfeux

Aleksandra Godlewska

Agata Kaźmierowska

Matylda Molińska

Bogumita Szaleńczyk

Maciej Feliński

Wiktor Krakowiak-Chu

Mateusz Kubiak

Karol Mbaye

Dominik Senator

Marcin Walenda

inspektor baletu

Krzysztof Pabjańczyk

.....

Dyrekcja

Dyrektor naczelny
Marek Szyjko

Zastępca dyrektora ds. muzycznych
Tadeusz Kozłowski

Zastępca dyrektora ds. produkcji
Krzysztof Bogusz

Zastępca dyrektora ds. infrastruktury
Grzegorz Kruhy

Główna księgowa
Teresa Płonowska

Kierownicy i gł. specjaliści

Kierownik baletu
Anna Krzyżków
Kierownik chóru
Marek Jaszczak

Główny specjalista – asystent dyrektora naczelnego
Joanna Lenartowicz

Kierownik działu organizacji pracy artystycznej
Rafał Domagała

Główny specjalista – koordynator produkcji
Anna Julia Dębowska

Kierownik działu produkcji scenograficznej
Zygmunt Dziubiński

Kierownik działu realizacji przedstawień
Sławomir Kowalczyk

Główny specjalista ds. produkcji scenografii
Wanda Zalasa

Zastępca kierownika działu ds. produkcji kostiumów
Marzena Szkobel

Zastępca kierownika działu ds. produkcji dekoracji
Krzysztof Lisowski

Kierownik działu zaopatrzenia
Marian Brodowicz

Główny specjalista ds. urządzeń sceny
Marek Ziółkowski

Specjaliści ds. promocji
Paulina Sałek
Małgorzata Drobniewska
Łukasz Pięta

Pracownie

Kierownik pracowni perukarstwa i charakteryzacji
Józefa Adamczyk

Starszy mistrz pracowni krawieckiej damskiej
Beata Adamiak

Główny brygadier brygady montażu dekoracji –
koordynator sceny
Sylwester Borowski

Starszy mistrz pracowni tapicerskiej
Zdzisław Kapituła

Starszy mistrz pracowni kapeluszy i kwiatów
Anna Kołomańska

Mistrz brygady garderobianych
Anna Krawczyńska

Główny brygadier brygady akustyków
Roman Kulesza

Brygadzistka rekwizytorni
Krystyna Łąpieś

Starszy mistrz pracowni modelatorskiej
Marzanna Machalska

Główny brygadier brygady napędów sceny
Andrzej Maciejewski

Mistrz pracowni szewskiej
Krzysztof Pacyniak

Starszy mistrz pracowni krawieckiej męskiej
Ewa Rykowska

Główny brygadier brygady oświetlenia sceny
Jerzy Stachowiak

Główny specjalista ds. urządzeń mechanicznych
Stanisław Szymajda

Starszy mistrz pracowni malarskiej
Małgorzata Teodorczyk

Starszy mistrz pracowni stolarskiej
Jacek Tomczyk

Starszy mistrz brygady montażu dekoracji –
koordynator sceny
Jacek Wojciechowski

Biuro Obsługi Widzów

Kierownik Biura Obsługi Widzów
Elżbieta Magin

Zastępca kierownika Biura Obsługi Widzów
Barbara Emilianowicz

p.o. Zastępcy kierownika BOW ds. obsługi widowni
Bożena Kińska

premiera
29 kwietnia
2011

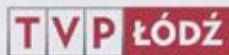
INSTYTUCJA KULTURY SAMORZĄDU
WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

zrealizowano przy udziale finansowym:

URZĄD MIASTA ŁÓDZI

patron medialny Teatru:

partnerzy Teatru

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Zakup sprzętu oświetleniowego dla Teatru Wielkiego w Łodzi
współfinansowany z programu "Rozwój infrastruktury kultury"
Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

*Dziękujemy Pani Jagodzie Ignaczak
za przygotowanie tekstu do programu.*

44 sezon
Teatru Wielkiego w Łodzi

redakcja
Iwona Marchewka
Maria Rżanek

layout programu
Piotr Karczewski

projekt plakatu
Sławomir Kosmyka

skład, łamanie i przygotowanie DTP
Iwona Marchewka

korekta
Maria Rżanek
Iwona Marchewka

wydawca
Teatr Wielki w Łodzi
pl. Dąbrowskiego
90-249 Łódź
www.operalodz.com

kasa biletowa
od poniedziałku do soboty: 12.00–19.00
niedziele i święta (jeśli grane jest
przedstawienie): 15.00–19.00
telefon: 42 633 77 77

BIURO OBSŁUGI WIDZÓW
od poniedziałku do piątku: 8.00–16.00
tel: 42 633 31 86, tel./fax: 42 639 87 49
e-mail: widz@teatr-wielki.lodz.pl

oddano do druku
14.04.2011

Jesteśmy jedną z najbardziej znanych i cenionych firm w kraju,
należymy do międzynarodowej sieci Interflora.
Zapewniamy kwiaty w każdej ilości i na każdą okazję.
Odległość nie stanowi dla nas żadnych barier.
Dostarczamy je tam, gdzie jesteś Ty
lub bliska Ci osoba.

Jesteśmy z Państwem w chwilach radości i smutku

H. SKRZYDLEWSKA **S**
sieć kwiatami

LÓDŹ, UL. DZIEWIARSKA 14, TEL.(042) 672-33-33, 672-30-27, 672-35-09, www.h.skrzydlewski.pl

EDUKACJA

■ pro Opera

pro Opera to cykl spotkań dla wszystkich, którzy pragną poznać artystów i twórców opery, a zarazem okazja do zaczerpnięcia informacji, dotyczących sztuki operowej i baletowej oraz jej historii i współczesnych kierunków. Spotkania odbywają się w Belcanto Caffè w Teatrze Wielkim w Łodzi. **Wstęp wolny. Informacje: k.jasinska@teatr-wielki.lodz.pl**

■ Opera na poduchach

Opera na poduchach to twórcze zajęcia dla najmłodszej widowni. Dzieci w wieku od 3 do 6 lat, pod okiem opiekunów, biorą udział w działaniach artystycznych, które prowadzą do powstania spektaklu muzycznego. Wiedzę przybliżają im zadania taneczne, instrumentalne oraz wokalne, wyzwalające energię, inwencję twórczą i wyobraźnię. **Informacje: mdrobniewska@teatr-wielki.lodz.pl**

■ Zeszyt edukacyjny

Teatr Wielki przygotował moc atrakcji także dla uczniów klas podstawowych, gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych. Bazę spotkań stanowi „Zeszyt edukacyjny” Haliny Guryn, teatrologa, specjalisty w dziedzinie edukacji teatralnej. Wydawnictwo umożliwi przyjrzenie się pracy wszystkich tych, których zaangażowanie prowadzi do powstania widowiska na scenie Teatru Wielkiego w Łodzi. Warsztaty prowadzone są m.in. w pracowniach: modelatorskiej, malarskiej, krawieckiej... **Informacje: mdrobniewska@teatr-wielki.lodz.pl**

■ Warsztaty dla nauczycieli

Warsztaty dla nauczycieli, chcących wdrożyć program „Zeszytu edukacyjnego” w swojej szkole. Spotkania prowadzi autorka „Zeszytu” Halina Guryn. **Wstęp wolny po wcześniejszym zgłoszeniu uczestnictwa. Informacje: mdrobniewska@teatr-wielki.lodz.pl**

www.operalodz.com